

„Wierzyciele hipoteczni oraz osoby, na których rzecz figurują w dziale III wykazu hipotecznego ograniczenia prawa własności dóbr, regulujących serwituty, jeżeli miejsce ich pobytu jest wiadome, mogą brać udział w likwidacji, o ile tego zażądata, po otrzymaniu zawiadomienia od urzędu ziemskiego o rozpoczęciu postępowania likwidacyjnego. Zawiadomienia powyższe mogą być doręczane tym osobom w drodze ogłoszenia w prasie urzędowej”.

Art. 2. Artykuł 14 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeśli dobra ziemskie są obciążone serwitutami, należącymi do kilku wsi, to likwidacja takich serwitutów odbywać się będzie w kolejności wsi, ustanowionej przez urzędy ziemskie, z zachowaniem wskazań art. 13”.

Art. 3. Artykuł 15 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Wydzielenie tytułem wynagrodzenia za serwituty przestrzeni leśnej lub ziemi z pod lasu może nastąpić za zezwoleniem urzędów ochrony lasów, które winny wydać decyzję w ciągu miesiąca od daty zawiadomienia o tem właściwego urzędu ochrony lasów.

Niewydanie w tym terminie powyższej decyzji uznaje się za milczące zezwolenie”.

Art. 4. Art. 16 ustawy uzupełnia się następującym końcowym zdaniem:

„W wypadkach, gdy majątek, obciążony serwitutami, należy do kilku współwłaścicieli, uprawnionym do zawarcia układu o zniesienie serwitutów jest jeden z ich grona, obierany przez pozostałych, a jeśli ugoda w tej mierze nie nastąpi, to najstarszy z nich wiekiem”.

Art. 5. W artykule 18 ustawy skreśla się wyrazy:

„na sesji gospodarczej”.

Art. 6. Punkt a) artykułu 19 otrzymuje brzmienie następujące:

„We wszelkich wypadkach urządzenia rolnego na terenie dziedzin, obciążonych lub korzystających z serwitutów, jako to: przy komasacji gruntów, parcelacji, kolonizacji, likwidowaniu serwitutów jednej ze wsi i t. p. (art. 2 niniejszej ustawy)”.

Art. 7. W artykule 23 ustawy skreśla się wyrazy:

„na posiedzeniu gospodarczym”.

Art. 8. Artykuł 30 ustawy uzupełnia się następującym końcowym zdaniem:

„Okres pięcioletni liczyć należy według lat kalendarzowych, poczynając wstecz od 31 grudnia roku, poprzedzającego datę decyzji okręgowej komisji ziemskiej, nakazującej przymusowe postępowanie (art. 23)”.

Art. 9. Artykuł 31 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Czynności nadzorcze przy likwidacji serwitutów wykonywane są przez urzędy ziemskie bezpłatnie.

Natomiast koszty, związane ze sporządzeniem planów i przeprowadzeniem likwidacji serwitutów na gruncie, ponoszą:

- a) przy likwidacji dobrowolnej — strona, którą ten warunek obowiązuje w umowie,
- b) przy likwidacji przymusowej — obydwie strony po połowie. Wysokość tych kosztów oraz ich podział pomiędzy uczestnikami likwidacji określa okręgowa komisja ziemska”.

Art. 10. Czynności, dotyczące likwidacji serwitutów, obciążających nieruchomości państwowe, przeprowadzają w imieniu Państwa jako strony władze, pod których zarządem nieruchomości te pozostają.

W zakresie niezbędnym do przeprowadzenia likwidacji serwitutów władze te mają prawo do zbywania, zamiany i obciążania nieruchomości państwowego.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego.

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:

w z. J. Makulski

240.

U s t a w a

z dnia 7 kwietnia 1922 r.

o przedłużeniu terminów dla zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, dotkniętych przez wojnę światową.

Art. 1. Terminy, określone w art. 1, 2 i 3 Porozumienia z Państwami, należącymi do Konwencji Międzynarodowej, o ochronie własności przemysłowej, podpisanego w Bernie dnia 30 czerwca 1920 r. w przedmiocie zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, dotkniętych przez wojnę światową, przedłuża się na rzecz posiadaczy praw, przyznanych przez pomenioną Konwencję, lub na rzecz ich następców prawnych na okres trzech miesięcy od dat, które oznaczy drogą rozporządzenia Minister Przemysłu i Handlu; przedłużenie to przyznaje powyższe dobrodziejstwa obywatelom lub poddanym obcym bez względu na to, czy im przysługują prawa, wypływające z powyższego Porozumienia, lub nie, jednakże na termin nie dłuższy niż ten, na który dobrodziej-

stwa te są lub będą przyznane przez dany kraj obywatelom Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
Trąpczyński

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

241.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 23 marca 1922 r.

w przedmiocie djet i kosztów podróży funkcyjnarjuszów policji państwowej.

Na mocy art. 12 ustawy z dn. 13 lipca 1920 r. o uposażeniu wyższych i niższych funkcyjnarjuszów policji państwowej (Dz. U. R. P. № 65, poz. 431) zarządza się co następuje:

§ 1. Punkt 2) ustępu pierwszego art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie djet i kosztów podróży funkcyjnarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 74, poz. 507) otrzymuje następujące brzmienie:

„2) dla wyższych funkcyjnarjuszów policji państwowej:

I stopnia służbowego	70	mk.	polsk.
II	70	„	„
III	70	„	„
IV	60	„	„
V	60	„	„
VI	50	„	„
VII	40	„	„
VIII	40	„	„

§ 2. Punkt a) art. 10 wymienionego w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów otrzymuje następujące brzmienie:

„a) w razie podróży służbowych należą się funkcyjnarjuszom niższym od 1 do 4 stopnia płac włącznie djety dzienne w kwocie 20 marek polskich, funkcyjnarjuszom niższym od 5 do 9 stopnia płacy tudzież pomocnikom kancelaryjnym w b. zaborze austriackim w kwocie 24 marek polskich; posterunkowym, st. posterunkowym policji państwowej—30 marek polskich, przodownikom i st. przodownikom policji państwowej — 35 marek polskich”.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
Kamiński

Minister Skarbu:
Michalski

242.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 25 marca 1922 r.

w przedmiocie odroczenia terminu zwolnienia ze służby wojskowej rocznika 1899 oraz części rocznika 1900.

Na podstawie art. 16 tymczasowej ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z dnia 27 października 1918 r. (Dz. P. K. P. № 13 poz. 28) zarządza się co następuje:

§ 1. Odracza się termin zwolnienia żołnierzy wojska stałego: dla rocznika 1899 r. — do dnia 1 czerwca 1922 r., oraz dla części rocznika 1900 r. pobranej w czerwcu 1919 r., — do dnia 1 września 1922 roku.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
w z. Stesłowicz

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

243.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 3 kwietnia 1922 r.

o marynarce wojennej.

Na zasadzie art. 15 i 18 dekretu z 3 stycznia 1918 r. o organizacji władz naczelnych (Dz. P. K. P. № 1, poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Zadaniem marynarki wojennej jest zbrojna obrona Rzeczypospolitej na wodach wewnętrz-